

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/34/2017
Identifikačné číslo spisu: 1512226853
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1512226853.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a. s., so sídlom Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713, zast.: Advokátska kancelária ČULMAN, s. r. o., Lietavská 3, 851 06 Bratislava, IČO: 46 849 793, proti žalovanému 1/ Falcon UBC, s. r. o., so sídlom Víšňové 320, 013 23 Žilina, IČO: 44 511 477, 2/ F. F. N. F., miesto podnikania P. XX, XXX XX L., zast.: JUDr. Peter Rybár, advokát, A. Kmeť 11, 010 01 Žilina, o zaplatenie 52.757,14 Eur s príslušenstvom a odmenou 175,86 Eur zo zmenky vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/481/2013, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. novembra 2016, č. k. 4CoZm/12/2015-183, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi sa náhrada trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 27. októbra 2014, č. k. 1CbZm/481/2013-109, rozhodol tak, že zmenkový platobný rozkaz zo dňa 21. novembra 2012, č. k. 4Zm/142/2012-15 voči žalovanému 2/ zrušil v celom rozsahu a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ trovy právneho zastúpenia a iné trovy.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že zmenkovým platobným rozkazom č. k. 4Zm/142/2012-15 zo dňa 21. novembra 2012 zaviazal žalovaných 1/ a 2/, aby spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatili zmenkovú sumu 52.757,14 Eur s úrokom 6% ročne od 15.8.2011 do zaplatenia, zmenkovú odmenu 175,86 Eur a náhradu trov konania 4.456,52 Eur.

3. Námiety voči zmenkovému platobnému rozkazu podal len žalovaný 2/, tento žiadal zrušiť s odôvodnením, že podľa neho neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie zmenkového platobného rozkazu, keďže žalobca žiadal úrok 6% ročne, čo je v rozpore s § 48 ods. 1 bod 2 zmenkového a šekového zákona; že zmenka bola vystavená zmätočne a nie je zjavné podľa ktorej zmluvy (zmenka vystavená v súvislosti s Leasingovou zmluvou č. LZC/09/00650 zo dňa 05.06.2009 ako blankozmenka a

vyplnená mala byť v súlade so zmluvou o vyplnení a použití blankozmenky č. U., pričom existuje zmluva s rovnakým číslom zo dňa 5.6.2009 aj 8.6.2009); že zmluva o vyplnení a použití blankozmenky nie je platná a účinná, blankozmenka je vyplnená v rozpore so zmluvou o jej vyplnení, ako aj namietať okolnosti týkajúce sa leasingovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 1/.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že zo zmenky, ktorá odkazuje na Zmluvu o vyplnení a použití blankozmeniek č. U., vyplýva, že bola vystavená v Bratislave dňa 8.6.2009. Žalovaný 1/ ako vystaviteľ sa zaviazal zaplatiť na rad žalobcu dňa 15.8.2011, bez protestu, zmenkovú sumu 52.757,14 Eur, vo VB LEASING SK, spol. s r. o., Nám. 1. Mája 11, Bratislava, kanc. č. 637. Per aval zmenku podpísal žalovaný 2/. Súd ďalej uviedol, že z článku I ods. 1 zmluvy o vyplnení a použití blankozmeniek vyplýva, že blankozmenka mala byť vystavená na zabezpečenie záväzkov dlžníka z leasingovej zmluvy č. LZC/09/00650 zo dňa 8.6.2009.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že strany neuzavreli zmluvu, ktorá by žalobcu oprávňovala vyplniť chýbajúce údaje v blankozmenke, keďže Zmluva o vyplnení a použití blankozmeniek č. U. zo dňa 8.6.2009 nebola platne uzavretá, nakoľko na jej písomnom vyhotovení absentuje podpis žalobcu a nemožno ju považovať za uzavretú ani konkludentne. Podľa bodu 4. Záverečných ustanovení Zmluvy o vyplnení a použití blankozmeniek č. U. zo dňa 08.06.2009 mala zmluva nadobudnúť platnosť a účinnosť dňom podpisu všetkými zmluvnými stranami. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca aj žalovaný 2/ predložili súdu kópiu predmetnej zmluvy bez podpisu žalobcu, iba s odtlačkom pečiatky s obchodným menom právnickej osoby. Pre chýbajúci podpis žalobcu zmluva nenadobudla platnosť a účinnosť nielen v zmysle jej bodu 4., ale aj podľa prvej vety § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Takáto zmenka žalovaného 2/ nezaväzuje, a preto súd prvej inštancie voči nemu zmenkový platobný rozkaz zrušil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

6. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 30. novembra 2016, č. k. 4CoZm/12/2015-183, tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zmenkový platobný rozkaz zo dňa 21. novembra 2012, č. k. 4Zm/142/2012-15 proti žalovanému 2/ ponechal v celom rozsahu v platnosti. V druhom výroku rozhodol, že žalobca má právo na plnú náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že aj keď v Zmluve o vyplnení a použití zmenky č. U. absentuje podpis žalobcu, táto zmluva pre jej platnosť nemusí mať písomnú formu. Súd prvej inštancie síce uviedol, že v čl. I. ods. 1. leasingovej zmluvy si jej účastníci vymienili, že zmluvu o vyplnení a použití blankozmenky uzavru v písomnej forme, táto skutočnosť však z leasingovej zmluvy nevyplýva. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie mal na mysli ust. čl. 11 ods. 1 leasingovej zmluvy, ktoré odkazuje na Zmluvu o vyplnení a použití blankozmeniek (zabezpečovacia zmenka vystavená príjemcom leasingu a avalovaná tretou osobou). Strany sa mali týmto ustanovením dohodnúť, že zmluva o vyplnení blankozmeniek má byť podpísaná poskytovateľom leasingu, vystaviteľom zmenky a všetkými zmenkovými ručiteľmi. Podľa odvolacieho súdu to však nemožno považovať za dohodu o písomnej forme Zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky. Mal za to, že zmluvné strany si nevymienili povinnosť uzavrieť zmluvu v písomnej forme.

8. Odvolací súd mal za to, že podpis žalovaných na Zmluve o vyplnení a použití zmenky možno považovať za osvedčenie o tom, že bola uzavretá dohoda o vyplňovacom práve neformálnym spôsobom. Skutočnosť, že žalobca blankozmenku vyplnil po dvoch rokoch od jej vystavenia vyplýva z toho, že zmenka zabezpečovala kauzálny vzťah, a až v prípade neplnenia mohol majiteľ zmenky blankozmenku vyplniť, preto k jej vyplneniu nemohlo dôjsť po podpise zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky žalovanými.

9. Podľa odvolacieho súdu z predložených dôkazov vyplývala vôľa žalobcu uzavrieť dohodu o vyplnení blankozmenky. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobca prijal blankozmenku vystavenú žalovaným 1/, čím prejavil vôľu v budúcnosti vyplniť náležitosti chýbajúce na zmenke. Obsah vyplňovacieho práva vyplýva aj zo Zmluvy o vyplnení a použití zmenky č. U. podpísanej žalovanými,

ktorí svojím podpisom tento obsah potvrdili, pričom žalovaný 2/ nepreukázal, že k vyplneniu zmenky došlo v rozpore s dojednaným vyplňovacím oprávnením.

10. Žalobca v podanom odvolaní namietal aj porušenie koncentračnej zásady námietkového konania, nakoľko podľa neho žalovaný 2/ v námietkach nespochybnil existenciu a platnosť zmluvy o vyplňovacom práve, túto námietku však odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd z námietok žalovaného 2/ zo dňa 10.12.2012 zistil, že namietal platnosť Zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky, keď uviedol, že „naviac v zmysle záverečných ustanovení Zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky U. zo dňa 8.6.2009, táto nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu všetkými jej účastníkmi, čo v danom prípade nebolo splnené a táto nie je potom platná a účinná“. Podstatným pre rozhodnutie odvolacieho súdu bol záver o tom, že pre platnosť zmluvy o vyplnení blankozmenky zákon nevyžaduje písomnú formu a z osvedčeného skutkového stavu možno spoľahlivo vyvodiť obsah takejto zmluvy medzi stranami sporu a jej platnosť, keďže žalobca prijal blankozmenku vystavenú žalovaným 1/, čím prejavil vôľu v budúcnosti vyplniť náležitosti chýbajúce na zmenke. Samotný obsah vyplňovacieho práva potom vyplýva zo Zmluvy o vyplnení a použití zmenky č. U. podpísanej žalovanými, ktorí svojím podpisom tento obsah potvrdili.

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote, dňa 20. februára 2017, žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP) a zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Žalovaný 2/ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby postupom podľa § 449 ods. 3 CSP zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č. k. 1CbZm/481/2013-109 zo dňa 27.10.2014 ako vecne správne potvrdí a súčasne prizná žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho aj odvolacieho konania v celom rozsahu. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/12/2015-183 zo dňa 30.11.2016.

12. Dovolateľ považoval za nesprávne konštatovanie odvolacieho súdu ohľadom neexistencie dohody o písomnej forme, ktorú si strany podľa súdu nevymienili (bod 20 rozhodnutia odvolacieho súdu) a označil ho za neodôvodnené a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko odvolací súd už bližšie svoj právny názor neodôvodnil.

13. Poukázal na to, že z obsahu čl. 11 bod 1 leasingovej zmluvy je zrejmé, že sa účastníci dohodli na tom, že záväzky príjemcu leasingu voči poskytovateľovi leasingu vzniknuté alebo vyplývajúce z leasingovej zmluvy budú zabezpečené zabezpečovacou zmenkou vystavenou príjemcom a avalovanou treťou osobou s tým, že táto zmenka bude odovzdaná poskytovateľovi leasingu spolu so Zmluvou o vyplnení a použití blankozmienok podpísanou poskytovateľom leasingu, vystaviteľom zmenky a všetkými zmenkovými ručiteľmi, ktorá upravuje práva poskytovateľa leasingu ako aj podmienky, za ktorých tieto práva môže poskytovateľ uplatniť.

14. Dovolateľ sa nestotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že podpisom predmetnej zmluvy žalovanými bez ďalšieho došlo k jej uzatvoreniu neformálnym spôsobom. Taktiež právny názor odvolacieho súdu týkajúci sa dôvodu, pre ktorý bola blankozmenka žalobcom vyplnená až po dvoch rokoch (bod 23 rozhodnutia) nemá podľa dovolateľa oporu vo vykonanom odkazovaní a je neudržateľný.

15. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že účastníci si vymienili písomnú formu zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky, a teda na rozdiel od odvolacieho súdu správne uzavrel, že žalobcom opakovane predložená zmluva o vyplnení a použití blankozmenky nenadobudla platnosť a účinnosť, a to s poukazom na dojednanie v čl. IV bod 4 zmluvy ako aj s poukazom na ust. § 40 ods. 3

OZ. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

16. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie tiež správne uzavrel, že zmluva o vyplnení a použití blankozmenky nebola medzi účastníkmi uzavretá, a to ani konkludentne, teda žalobca nebol oprávnený blankozmenku vyplniť o chýbajúce údaje. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľa aj v tomto smere spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

17. Dovolateľ vadu podľa § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, videl najmä v nespreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Ohľadom nepreskúmateľnosti poukázal na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr.: 5 Obdo 32/2012, 4 MCdo 6/2013, 3 Cdo 18/2013), podľa ktorých nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces.

18. Ďalej uviedol, že nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Podľa dovolateľa odvolací súd bližšie nevysvetlil a neposkytol dôvody pre svoje iné právne posúdenie veci, toto bližšie neodôvodnil, takého rozhodnutie podľa dovolateľa nemožno považovať za dostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Dovolateľ má za to, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo odvolací súd vec inak právne posúdil, rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, a teda v podstatných veciach skutkového odôvodnenia zmeny právneho názoru odvolací súd zostal nečinný a neposkytol preskúmateľné dôvody takejto zmeny.

19. Dovolateľ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považoval za nezákonný a nepreskúmateľný podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolateľ pri tejto vade uviedol, že ju skutkovo a právne vymedzil - odôvodnil v bodoch 8/ až 12/ dovolania, v ktorých poukázal na to, že odvolací súd odlišne od názoru súdu prvej inštancie vyhodnotil ne/existenciu dohody o písomnej forme zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky a to, že si písomnú formu účastníci výslovne vymienili.

20. Na záver požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku s tým, že v prípade podania návrhu na vykonanie exekúcie žalobcom by žalovanému 2/ mohla vzniknúť škoda.

21. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného 2/ v súdom určenej lehote písomne nevyjadril. Vyjadril sa až podaním zo dňa 21.7.2017, doručeným súdu 10.10.2017, teda po uplynutí lehoty 10 dní určenej súdom (lehota na vyjadrenie uplynula dňom 29.6.2017). Z tohto dôvodu dovolací súd na vyjadrenie žalobcu v súlade s ustanovením § 436 ods. 3 CSP neprihliada a v odôvodnení tohto rozhodnutia ani neuvádza jeho obsah.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného 2/ treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

23. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

24. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

26. Podľa dovolateľa je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené a odôvodnenie nie je presvedčivé. Zároveň prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tým, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu, že na rozdiel od rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyhodnotil, že by si účastníci výslovne dohodli/vymienili písomnú formu Zmluvy o vyplnení a použití blankozmeniek.

27. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1VCdo/2/2017, dovolací súd sa preto posudzovaním dovolania žalovaného 2/ podaného z dôvodov § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nezaoberal z dôvodov uvedených v rozhodnutí veľkého senátu, vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v tomto rozhodnutí, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

28. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia veľkého senátu, ani za predchádzajúcej právnej úpravy (pozn. Občiansky súdny poriadok) nebol dovolací súd povinný posúdiť vždy opodstatnenosť dovolacej argumentácie v celej jej šírke. Vady zmätočnosti boli už podľa tejto právnej úpravy považované za procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré boli rozhodovacou praxou a tiež právnou teóriou považované za natolko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii dovolaním napadnuté rozhodnutia rušil bez toho, aby ich posudzoval z hľadiska správnosti v nich zaujatých právnych záverov.

29. Existencia procesných väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP zakladá prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť. So zreteľom na túto povahu a procesné dôsledky každej zväd zmätočnosti vedie súbežné uplatnenie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP a § 421 CSP) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Pokiaľ by postupoval inak (a skúmal opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 CSP), prehliadal by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolateľa, ktoré spočíva v tom, že dovolateľ poukazujúc na nesprávne právne posúdenie súbežne tvrdí existenciu takého mimoriadne závažného a neprehliadnuteľného dôvodu (existenciu vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané. Dovolanie nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 CSP), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrôčiť k právnemu posúdeniu ako takému.

30. S poukazom na ustanovenie § 48 ods. 3 CSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát odvolacieho súdu rozhodujúci vo veci záväzný. Z tohto dôvodu nie je vo veci rozhodujúci senát odvolacieho súdu oprávnený posudzovať prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Preto sa dovolací súd obmedzil na posúdenie prípustnosti dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP.

31. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

33. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

34. Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názormi vyslovenými odvolacím súdom, odkazoval na to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), čo videl najmä tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné (nejasné), tiež vytýkal nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozsudku čo spôsobilo tiež jeho nepreskúmateľnosť.

35. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojím postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritéria vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, alebo pokiaľ ich strana namietala, no napriek tomu ich všeobecný súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočnosti nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť. Pokiaľ všeobecný súd postupuje takto, dopúšťa sa okrem iného i ľubovôle zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy (viď nález ústavného súdu z 3. októbra 2012, č. k. I. ÚS 33/2012-25).

37. Ďalej dovolací súd uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29.04.1993, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS

78/05).

38. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného 2/ (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

39. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

40. Dovolací súd poukazuje aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

41. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

42. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a nevybočil nimi z rámca relevantnej právnej úpravy a jej ústavno- konformnej interpretácie.

43. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na obsah spisu zdôraznil, že žalobca sa domáha plnenia zo zmenky, ktorá obsahuje všetky predpísané náležitosti pre vlastnú zmenku a predložením jej prvopisu svoje zmenkové práva preukázal, teda s poukazom na § 495 Občianskeho zákonníka nemá preto povinnosť preukázať kauzálny vzťah, ktorý bol zmenkou zabezpečený ani dokazovať, či chýbajúce údaje v blankozmenke doplnil v súlade s udeleným oprávnením. Odvolací súd zrozumiteľne a logicky osvetlil, v čom vidí dôvod na záver o platnom uzavretí zmluvy o vyplnení blankozmenky. Zmluva o vyplnení a použití blankozmenky odkazuje na obsah Leasingovej zmluvy č. LZC 09/00650 zo dňa 08.06.2009, keďže ide o zabezpečovaciu zmenku. Hoci žalobca v odvolacom konaní predložil aj ním podpísanú Zmluvu o vyplnení a použití zmenky č. U., odvolací súd správne konštatoval, že na tento dôkaz nemohol prihliadnuť s poukazom na ust. § 366 CSP (novoty v konaní), avšak vysporiadal sa s touto skutočnosťou tak, že skúmal možnosť existencie inej ako písomnej zmluvy, keďže zo zmenkového a šekového zákona vyplýva, že forma zmluvy o použití blankozmenky nie je podmienená písomnou formou.

44. Z článku 11. ods. 1 leasingovej zmluvy podľa zistenia odvolacieho súdu nevyplýva, že si jej účastníci vymienili uzavretie zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky v písomnej forme. Odvolací súd sa výkladom tohto zmluvného dojednania zaoberal a interpretoval ho tak, že leasingová zmluva síce odkazuje na Zmluvu o vyplnení a použití blankozmeniek, čo však nemožno považovať za dohodu o písomnej forme Zmluvy o vyplnení a použití blankozmenky. Z odôvodnenie odvolacieho súdu je zjavné, že predmetné ustanovenie posudzoval v kontexte celého zmluvného vzťahu, t. j. hlavného záväzku z leasingu a zabezpečovacieho práva zmenkového, pričom dovodil, že vyplňovacie právo, ktoré oprávňuje majiteľa zmenky doplniť do blankozmenky chýbajúce náležitosti, vzniká dohodou, uzavretou medzi osobou podpísanou na blankozmenke a osobou, ktorej bola blankozmenka vydaná. Touto dohodou je vymedzený obsah vyplňovacieho práva. Dohoda nemusí mať písomnú formu, postačuje, ak je uzavretá ústne, prípadne konkludentne a jej obsah môže byť zachytený aj v jednostrannom vyhlásení, ktoré potom slúži ako doklad o udelení vyplňovacieho práva, tu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo/860/2012. Podpis žalovaných na Zmluve o vyplnení a použití zmenky tak odvolací súd považoval za osvedčenie o tom, že bola uzavretá dohoda o vyplňovacom práve neformálnym spôsobom, pričom z obsahu tohto dôkazu možno zistiť, ako má byť blankozmenka vyplnená, ako aj z neho vyplýva vôľa žalobcu uzavrieť dohodu o vyplnení blankozmenky.

45. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahovalo dôkladné zdôvodnenie, prečo možno podpis žalovaných na Zmluve o vyplnení a použití blankozmenky považovať za osvedčenie o tom, že bola uzavretá dohoda o vyplňovacom práve neformálnym spôsobom, ako aj vôľa žalobcu a žalovaných takúto dohodu uzavrieť. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok odvolacieho súdu neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený výnimočný predpoklad pre prípustnosť dovolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

46. Najvyšší súd z uvedeného dôvodu vyhodnotil dovoláciu námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako neopodstatnenú.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Preto najvyšší súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

48. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože žalobcovi žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (tu s poukazom na bod 21 odôvodnenia tohto rozhodnutia, kedy nemožno priznať trovy konania za úkon, na ktorý dovolací súd ex lege neprihliadal, t. j. trovy naň vynaložené nemožno považovať za hospodárne).

49. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.